

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

TWEEDE DEEL

VIJFDE HOOFDSTUK

De Huik

Blommaert en de roode krijgsman waren na hun lotgevallen te Oudenaarde in 't bosch verdwenen, maar dicht bij 't dorpje Edelaere trad de laatste een hut binnen, na met zijn gezelschap afgesproken te hebben, hem 's avonds te komen bezoeken.

De zonderlinge jonkman keerde wat later vermomd als een Spaansch huurling naar Oudenaarde weer, en welk 't doel was van zijn stoutmoedigen tocht, heeft de lezer in 't vorig hoofdstuk reeds vernomen.

Blommaert wandelde alleen verder. Hij droeg den vrouwenmantel over den arm, want hier moest hij geen vijandelijke ontmoetingen vreezen.

De kapitein liet Volkegem links liggen en begaf zich in de richting van Maria-Hoorebeke.

Zoo diep was hij in gepeinzen verzonken, dat hij niet de nadering bemerkte eener zonderlinge vrouw, die allerlei onverstaanbare klanken mompelend, door de statige dreef kwam en dan voor Blommaert staan bleef.

De kapitein zag verrast op.

— Anna, mijn arme zuster, zei hij.

— Hebt ge mijn Lysbeth niet gezien? vroeg de zinnelooze... Waar toeft mijn dochter toch! O, het is niet wel van haar, dat ze haar moeder verlaten heeft.

Blommaert nam ontroerd haar hand, maar de waanzinnige rukte zich woest los en riep met krijschende stemme:

— Laat mij los... laat mij los... zijt gij ook een van hen, die ik 's nachts in de lucht zie... vurige mannen op vurige paarden... en de dood die komt en mannen en paarden doet neerstorten bij hoopen... Ha! de menschen roepen den dood... en hij komt... hij komt elken dag... hier in 't woud, daar in 't dal, ook in de stad! Maar Lysbeth zal terugkeeren nietwaar?

— Anna, zie mij aan, ik ben uw broeder, zei Jacob smee-kend.

De blik der vrouw viel op den mantel.

De zinnelooze rukte het kleedingstuk woest van Blommaerts arm, bekeek het aandachtig en huilde.

— Het is Lysbeths huik... Lysbeths huik! Zeg, waar is Lysbeth, waar is mijn kind! Gij weet het? ah! ge wilt niet spreken... maar ik laat u niet gaan, ik laat u niet gaan!

En beheerscht, en sterk door waanzinnige woede, wierp ze zich op haar broeder en greep hem bij de keel.

Blommaert snakte naar adem... hij doorzag oogenblikkelijk het gevaar. Deze krankzinnige... zijn zuster, ja... maar toch een krankzinnige, hield hem voor den schaker harer dochter, en alles wat ze geleden had in die jaren van scheiding, toen ze elken dag naar den zoom van het woud ging, om haar kind te zoeken, uitte zich nu in deze waanzinnige woede.

Blommaert staarde in die vurige, wreede oogen, in dat vertrokken, blauwachtig gelaat, in dien met bloedig schuim gevulden mond... en hij wist, dat een gruwelijke dood hem bedreigde. De lange nagelen der zinnelooze drongen in 't vleesch van zijn hals, en hoe de kloeke burger ook wor-

stelde, om den last van zijn lichaam te werpen, 't gelukte hem niet.

Een redmiddel was er slechts... met de vrije hand zijn dolk te trekken en zijn eigen zuster in 't harte te treffen!

— Hij kon niet... Hij kon niet... zijn zuster... Anna, die jonger was, waar hij als kind mee gestoeid had, dooden! Maar dan was het met hem gedaan!

Blommaert dacht aan zijn taak, zijn zending! Moest die mislukken? Leefde hij voor zich zelf? Zou zijn dood geen gevolgen hebben! Hij wenschte immers te sterven...

Als bliksemschichten schoten deze gepeinzen Oranje's afgezant door 't hoofd.

En reeds zocht Blommaert zijn vreeselijk wapen...

Goddank! plotseling werd de zinnelooze vastgegrepen en ter zijde geworpen...

Vloekend sprong ze recht... wilde weer op haar vermeenden vijand toespringen, maar vluchtte, na een blik op Blommaerts redder geslagen te hebben, gillend heen.

— Kasper Wybo, zei Jacob, nog sidderend over al zijn leden.

— Groote Hemel, wat is er toch geschied?

Blommaert wees op den mantel en vertelde in weinige woorden 't gebeurde.

— En vanwaar komt die huik?

Toen Wybo vernomen had wat er in 't huis van den hulpbeul voorgevallen was, zei hij:

— Nu begrijp ik alles. Lysbeth zal deze huik gedragen hebben, toen ze ontvoerd werd. Schele Bert en Ravels waren bondgenooten en zeker heeft de eerste dit kleedingstuk bij een bezoek aan Ravels gestolen...

Zulke raven als Bert laten niets liggen. Uw zuster heeft de huik herkend... bij zinneloozen ziet men zonderlinge verschijnsels... en nu hield de arme vrouw u voor Lysbeths schaker.

— Wat ik doorstaan heb, kan ik niet beschrijven. Reeds greep ik mijn dolk, om mijn eigen zuster neer te stooten... wat kon ik anders doen. Maar God zij geloofd voor uw tus-schenkomst, Kasper!

— Gij hadt me gevraagd op uw zuster te letten. Dezen middag was ze me ontsnapt... ik zocht haar spoedig op en kwam juist bijtijds.

— Maar ze schijnt voor u vrees te hebben.

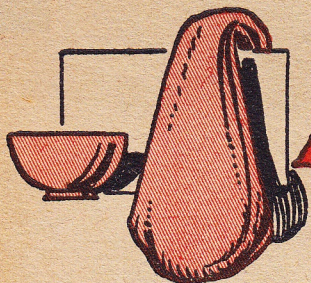
— Ik heb haar dezen morgen hard toegesproken, al kon ik schier niet. Maar dikwijls moet men geweld gebruiken om waanzinnigen in bedwang te houden!

— Gruwelijke tijd! riep Blommaert op heftigen toon. Een broeder die op 't punt staat zijn zuster te dooden, omdat deze hem vermoorden wil! En wij, die elkander zoo innig beminden... wij die samen zijn opgegroeid. Nog een offer, dat ik brengen moet! O, Spaansche koning, wat zijt gij wreed! Gij maakt ons Vlaanderen erger dan een helle! Ja, vriend Kasper, er zijn oogenblikken, dat ik naar den dood snak! Eens waren we gelukkig... Agnes, Pauwelken en ik te Oude-naarde, Lodens, Anna en Lysbeth te Maria-Hoorebeke... ieder van ons in zijn eigen woning... en nu! En onze tyrannen durven zeggen, dat ze naar Gods wille handelen!...

En Blommaert weende als een kind. Wybo moest hem ondersteunen.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926